

Džeklin Vilson
NAS DVE

Prevela:
Dragana
Vuković-Vojnović

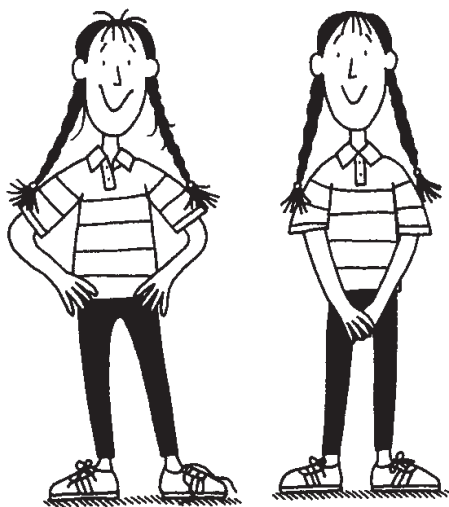
Rubi ilustrovao:
Nik Šarat

Garnet ilustrovala:
Sju Hip

JEDAN

Mi smo bliznakinje. Ja sam Rubi. Ona je Garnet.

Nas dve smo jednojajčane bliznakinje. Malo ko može da nas razlikuje. Mislim, sve dok ne progovorimo. Ja jednostavno ne umem da stanem. Garnet uglavnom ćuti.

Zato što ja ne mogu da dođem do reči.

Jednako smo visoke i teške. Ja jedem malo više od Garnet. Obožavam slatkiše, a i te kako volim i slaniše. Jednom sam pojela trinaest kesica čipsa za dan. Svi su bili s ukusom pice. Volim i veoma slan pomfrit sa mnogo kečapa. Na pomfrit sam naročito slaba. Krenem lepo mljac-mljac, mljac-mljac, pa samo progutam i nema ih više. Onda moram malo da maznem i od Garnet. Njoj to ne smeta.

E pa, smeta mi.

Ne gojim se od svih tih grickalica zato što stalno nekuda zujim. Ne mogu da sedim mirno. Garnet ume satima da uroni u knjigu, ali mene uhvate pundravci.

Obe brzo trčimo, i Garnet i ja. Poslednjeg sportskog dana u školi bile smo najbrže, pobedile smo čak i dečake. Stigle smo prve na cilj. U stvari, ja sam stigla prva. Garnet je stigla druga. Ako se uzme u obzir da sam ja starija, to i nije neko iznenađenje. Deset nam je godina. Samo, ja sam dvadeset minuta starija. Bila sam nametljivija beba i zato sam se prva progurala u svet. Garnet je stigla druga.

Nas dve živimo s tatom i bakom.

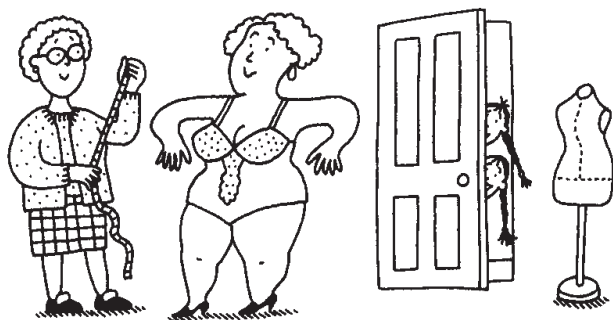
Za vreme doručka ni tata nekad ne uspeva da nas razlikuje, jer tada još ne može sasvim da se rasani. Samo naiskap slisti kafu, a zatim se na

brzaka obuče i odjuri na voz. Tata radi u jednoj kancelariji u Londonu i mrzi svoj posao. Kada se vrati kući uvek je premoren. Tada je već sposoban da nas razlikuje. Uveče je to mnogo lakše. Pletenice mi tada budu skroz raščupane, a majica skoro uvek zaprljana. Garnet bude čista kao nova čioda.

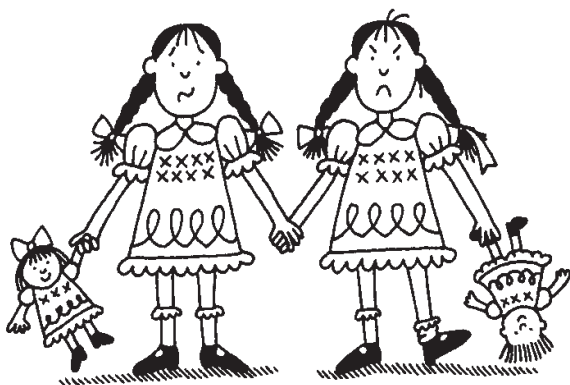
Tako kaže naša baka. Ona je uvek na reverima svog džempera nosila pozabadane čiode. Morale smo dobro da pazimo kada smo je grlile. A nekada bi joj čiode virile čak i iz usta. Tako je bilo dok je šila haljine. Svojevremeno je radila u jednoj poznatoj modnoj kući, pribadajući, porubljujući i krojeći haljine po čitav dan. A onda, posle...

Posle je baka morala da čuva nas i zato je nastavila da šije kod kuće. Imala je svoje mušterije, uglavnom krupnije gospođe koje su želele lepe i skupe haljine. Garnet i ja smo se uvek kiko-tale gledajući krišom kako izgledaju u donjem vešu.

Baka je i nama šila svu odeću. To je bilo *grozno*. Ne samo da je bila staromodna po pitanju oblačenja, već nam je i kosu pletla u pletenice. U školi su nam se stalno podsmevali zbog našeg izgleda, mada su neke mame govorile da smo lepe kao sa slike.

Leti smo nosile haljine s karnerima, zimi plišane suknjice, a pošto je baka i mnogo štrikala, morale smo da nosimo vunena bolera koja su nas

grebala, i istovetne džempere i vunene prsluke za hladne dane. Bili su to pravi kompleti za bliznakinje. A baš smo i izgledale kao šašave bliznakinje.

Kasnije se bakin artritis pogoršao. Prsti su joj često bili ukočeni i bolni, a stalno su je mučili kuk i koleno. Naposljetku joj je bilo toliko loše da se bolno mrštila svaki put kada bi ustajala ili sedala, a prsti su joj stalno oticali.

Sada više ne može da šije. Baš je to šteta, jer je jako volela taj posao. Ali u tome ima i nečeg dobrog. Sada nosimo kupovnu odeću. A pošto baki ne prija vožnja autobusom do grada, možemo same *da biramo*.

Misliš, ti možeš da biraš.

Ja biram za obe. Majice, helanke, farmerice. Naravno, iste. Još uvek želimo da budemo jednako obučene. Ali želimo i da izgledamo normalno.

Samo, čini mi se da mi nismo baš kao normalne porodice o kojima čitate u knjigama. Mi puno čitamo. Tata je najgori. Neprestano kupuje knjige, ne samo nova izdanja nego i gomile starih, prašnjavih knjižurina, na sajmovima knjiga, na rasprodajama i u antikvarnicama. Već nam je ponestalo polica. Čak nam ponestaje i mesta na podu. U svakoj sobi imamo gomile i gomile knjiga, pa moramo oprezno da idemo u cik-cak da ne bi došlo do knjigotresa. Ako je na vas nekada skočilo pedeset ili sto knjižurina tvrdih korica, onda znate

da to treba izbegavati po svaku cenu. Na spratu držimo i velike kutije pune knjiga, koje tata još nije pregledao i složio. Ponekad moramo da se veremo preko njih da bismo stigli do nekog bitnog mesta kao što je kupatilo.

Baka stalno kuka da podne daske neće izdržati svu tu težinu. Stvarno već pomalo škripe. Tata se onda uzjoguni, ali na kraju se ipak složi da je preterao, pa kada povremeno dođe u škripac sa parama, natovari nekoliko kutija u naš stari auto i odnese ih u antikvarnicu da ih proda. I zaista ih proda, ali skoro uvek se vrati s novom gomilom jeftinih knjiga kojima nikako nije mogao da odoli.

Tada se baka opet žestoko ustremi na njega, a tata se jako naljuti. Ali kada joj sa rasprodaje